

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: TORSTEN OG TRINE

Citation: Aarestrup, Emil: "TORSTEN OG TRINE", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid58699.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

TORSTEN OG TRINE

Ved Lysets svage Lue, bag lukte Vindveskud,
Sad Trine i sit Kammer og sukkede til Gud
For hendes Mand, som seilte i Storm paa vilden Sø;
Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks Ø.

Det spæde Noer hun lagde alt i sin egen Seng,
Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng.
Saa løste hun sit Haar, og læste Aftenbøn;
Huult fra det Fjerne hørte man Havets Drøn.

Stormen slog om Gavlen, og Tagsteen blæste ned,
I Lyset Høvlespaanen sig krumte bleg og bred.
Men Trine stod for Sengen med et uroligt Sind,
Hun vilde glemme Veiret, i Dynen hyllet ind.

Hun turde ei Lyset slukke: O Torsten, hvor mon du
Omflakker i Havsnød paa Bølgerne nu?
Hun syntes høre Skud, og de Forlistes Skrig,
I Kamret var der fuldt af Vand og blege Liig.

Da løde Trin; fra Døren sprang Klinken op i Hast,
Ind traadte en Mand med dristigt Øiekast,
Pidsken snoet i Nakken, og krøllet Haar paa Kind,
Den tykke lodne Kofte trodsede Veir og Vind.

43

Ham fløi om Halsen Trine i samme Herrens Stund,
Hun var ei mere bange; min Torsten! raabte hun.
Til Sømandsviv ei duer En, som er hjerteklemt,
Naar Faren er forbi, saa maa den være glemt.

Han tog sin Viv paa Skjødets, trak Kufferten frem.
Og viste, hvad fra Reisen han bragte med sig hjem.
Af Silketøi og Linned saa lystelig en Skat;
En Tut med Sølvpenge den var i Krogen sat.

Lysvaagen ud af Reden den lille Gut da sprang,
Den stumped' Skjorte ham om Benene hang.
Han klappede sin Moder, han hopped om sin Far,
Han havde nær raabt Hurra, saa lille som han var.

Og Tøsen i Seng skreg, som hun kunde bedst;
Da ændsed de hverken Brag eller Blæst.
De sladdrede sammen, de støied og de loe.
Og ingen gik til Køis, før Vægtren raabte To.